

Николай Райнов

Цар на мрака

И когато седмината Синове на Пламъка протръбиха началото на света, роди Саваот Своя Син и го нарече *Авенир*, което значи *Баща на Светлината*. Лицето му бе пурпурно, като зора, и очите му бяха пламъци, подобни по блясък на златен сплав. Няваше дух с по-хубав и по-мощен облик от неговия. И по бодрост, младина и сила с Авенира не можеше да се сравни никой. Той беше огненият живец на света и в него тупкаше сърцето на вселената. Защото беше Син на Всевишния.

И даде му Елохим Седемте Небеса и всичко невидимо. И тогава се замисли Авенир, отвори уста, па каза:

„Широки са небесата. Силен е Бог. А моето сърце е празно. Къде да намеря слово, което с мълния да разпали духа и да му даде път към онава, що няма край?“

Умисли се Авенир.

Тъжен беше.

И тъга легна по цялата вселена.

А когато минаха седем деня, стана вечерта по залез Авенир, та отиде при Синовете на Пламъка.

И видя ги отдалеч Авенир – потънали в светлина. А сенките им се губеха – седем дълги сенки с теменужен блясък на аметист.

И рече Авенир:

„Широко е небето – и тайни са пътищата на Адонай. Като адамант е здрава мъдростта Му. Ала празно е моето сърце – и нямат небесата място за мене. О вие, Водачи на седемте пълка, елате с мене! И нека Ново Небе съградим – Земя да съзидаме – и път нека дадем на това, що няма край!“

Ноц покри тогава лицата на Синовете и слова на мятеж съзряха в словата на Сина Божи. И рече Иехудиил:

„Тъмни са речите ти – тъмна е твоята мъдрост. Проклет – онзи, който туря пръст на жерлото! Мощен е Иехова. Неговата мисъл е чиста като сълза, но гневът Му отравя като сок на бучиниш. Кървав ужас е Неговата ярост – и клетвата Му е слънчев бич. Ние – не сме с тебе!“

И отдалечиха се седмината Синове на Пламъка: лицата им – бели и замислени, а главите им – наведени.

И разпали се мъст ужасна в душата на Авенира тогава, та прокле с горчиви думи Синовете на Пламъка. И станаха думите му скорпион, а мислите му пепелянки.

И докосна се после с гневна ръка до седемте сенки Авенир – до

сенките на Синове се докосна той – и сенките приеха вид на люде. Те бяха снажни и силни, а ръцете им – с мишци на исполини.

И повика Авенир първия от Владичите на Гръма. Името му бе *Авадон*, което значи *Ангел на Бездната*. Косата му бе от пламъци, а лицето му – гиздаво, като лице на жена. Очите му бяха тъмни като пропаст и пареха.

Като видя гневен Авенира, запита го ангелът кой го е наскърбил.

И каза Авенир Авадону:

„Авадоне, Царю на Бездната и Властителю на Гръма! През себе си трябва да мине живият – и да не плаче по мъртъвци. Ето – тези сенки, те са наши слуги. Просторни бяха небесата за Седмината Синове на Пламъка, за Владичите на Гръма и за Вождовете на Божия Меч. Тесни са те за Авенира – и няма място за мене тук. Да съградим Ново Небе, Земя да създаме – и да въплътим създания там! За творчество жадува Бащата на Светлината – и за път, по който няма умора, – за бездни, издън които не проглежда изход. Авадоне, ела с мене – ти и твоите пълкове!“

И поведе Авадон шестимата Владичи на Гръма и пълковете на Мълнията с тях.

И страх налетя върху вселената – леден страх.

И трая седем луни.

А когато се завърши седмата луна, стигна до Саваота гласът на небесния смут – и закле се Бог в името Си, че ще накаже Своя Син.

И клетви горчиви промълви тогава.

Авенир стана мрачен като здрач, лицето му – тъмно, а сърцето му закоравя. Прокоба Божия надвисна над света – и Авенир биде наречен *Сатанаил*, което значи *Враг на Силния*.

Тогава създаде Сатанаил Небето с неговата звездна плащаница, тайнствените писмена на Зодиака и седемте седалища на Слънцето. И създаде още Земята – с живота, кипящ, в растенията – мътното алое с неговата миризма и огрения храст с неговото великолепие.

И насади Едема с неговите чарове. И река направи да тече низ Едема: река, която протича в четири потока.

Името на първия поток бе *Фисон*. Той минаваше през страната на *Двата Стълпа* и вълните му бяха зелени със злата и отражения.

А името на втория поток бе *Гехен*. Той поеше страната *Етопис*, което значи *Огнена Змия*. И неговите води пречистваха всичко и топяха металите като пламък.

Третият поток бе *Хидекил*, което значи *Двоен Език*. А той оросяваше страната *Асурхай* – и вълните му бяха бавни, мълчаливи и тъжни. Във водата му се смесваха черни и бели талази, а по средата се къдреше размътен гребен.

Четвъртият поток се казваше *Фиурах*, което значи *Глас от Небето*. Водите му бяха като разтопена сяра и даваха змиевидни блясъци по вълните. В този поток се чуваха странни гласове. И в него можеше да се види отразено всичко, що става по Небето, по Земята и в Седемте Бездни.

И погледна Сатанаил делото на ръката си.

И всичко бе хубаво.

И усмихна се Сатанаил.

И когато привърши създаването на Едема, взе Сатанаил от ръката на Авадона Огън, Вятър, Вода и Пръст, па ги закле със заклинанието на Първения Хаос – и създаде от тях Човека.

Но Човекът бе недвижим и нямаше дух в него. И напразни бяха усилията на Сатанаила да съживи Човека. Стоеше Човекът – хубав като бронзов истукан, и някак тъжно гледаха очите му. Но погледът му бе празен и не извираше душа от него.

И проводи Сатанаил Авадона да иска от Саваота дух.

Смили се Вишният и даде на Човека небесна душа, но дух не му даде.

Защото върху Земята и Небесата на Сатанаила духът не можеше да живее.

Но закле се Адонай в седмото от Своите имена, че ще даде дух на Човека, когато мине през Бездната, Земята и Трите Небеса.

Тогава оживя Човекът и даде му Сатанаил име *Адам*, което значи *Роден от Земя*, защото от пръст го бе направил.

А Човекът бе самин и тъжеше.

...И видя една сутрин Адам пред себе си Жена, облечена в одежди от слънце – и диадема от смарагд на челото ѝ. А върху диадемата пишеше: *Тайна*.

И трепна в буря сърцето на Човека. И той не смогна да каже нищо: очите му бяха слепи от блясъка и, а умът му не можеше да разбере буквите върху нейната диадема. Защото Човекът не познаваше още знаците и не знаеше смисъла на начъртанятията.

Тогава Жената пристъпи и каза:

„Аз съм Ева. Който не мине през мене, не ще стигне до Бога. Затова

моят Творец ме нарече *Майка на Живите*.“

И възрадва се Адам, сърцето му се стопли, а на лицето му изгря усмивка.

А един ден, когато бе горещо и Ева пиеше вода от извора, Сатанаил мина през Едема. Наведена над кладенеца, Ева пиеше. Задната пола на дрехата ѝ се бе дигнала, та кракът ѝ се виждаше цял. Сатанаил видя крака ѝ – бял, като млечен халкидон...

И желание заигра в сърцето му, желанието роди страст, а страстта – копнеж. И закопня пръв път по жена Сатанаил.

Когато една сутрин Ева спеше под сянката на голям кедър, Сатанаил първица съзря, че тя е хубава. Защото копнееше по нея, но отбягваше да гледа тялото ѝ. И сега я видя. Устните и се червенееха, а веждите засенчваха с теменужен мрак очите ѝ.

„Тя е хубава!“ – рече Сатанаил.

И той я пожела.

А когато Ева се събуди, Сатанаил ѝ подаде съдина със сок от кимион и семена от мандрагори.

И засмя се Жената, като насъне се засмя тя, затвори очи – и в шемет изпи напитката. А питието бе топло, благоуханно и възбудително.

И щом го изпи, Ева пламна, очите и станаха влажни, а взорът ѝ се премрежи, като поглед на безумен човек. Тя не можа да сдържи своята плът – и пръв път позна, че е жена...

И отдаде се тогава на Сатанаила.

Тя му се отдаде дръзко и без свян – както се отдава жена, която е познала много мъже. И когато Сатанаил я остави, тя се още гърчеше в тръпките на своята неутолена страст – и още го викаше с поглед – и още помнеше бурното безумие на мъжките ръце...

А след греха Сатанаил се усети слаб и не можеше да сътвори нищо. Помрачиха се очите му – и видя Ева, че той страда.

На лицето му се изписа непознат копнеж, тъга по нещо ново и незнание притисна душата му – и не погледна вече той Жената с око на пожелание.

А Ева се мъчеше, че я е отхвърлил Сатанаил. Защото бе силен и погледът му беше слънце, а целувката му пареше като жив въглен.

И роди Ева близнаци от него: – момчето нарече *Каин*, което значи *Син на Желание*, а момичето – *Каломайн*, което ще рече *Дъщеря на хубост*.

И те бяха хубави.

А когато Сатанаил помрачи душата си, та отвърна лице от Жената, нов копнеж облада сърцето му.

И прати той втори път Авадона при Всевишния с молба да му даде лъч от Върховното Небе, за да го сложи в сърцето си.

И чу го Адонай.

А щом Авадон донесе лъча, Сатанаил отново просия – и вложи в сърцето си този лъч. И възкипя отново в него жад за творчество, душата му се развълнува от буря на предчувствие – и създаде той Царството на Трите Небеса.

– За да се сбъдне това, що в клетва бе казал Всевишният някога:

„Истина, истина ти казвам: ще дам дух на Човека, когато мине през Бездните, Земята и Трите Небеса.“

...А Ева плачеше по любовта на Сатанаила, но не можа да я възвърне. И съзря я веднъж Адам, когато се къпеше в потока на Едема. Слънцето я миеше с лъчите си, по нейната слага изгряваше свенлива радост, че я гледа мъж, а очите и пиеха светлината на росен ден.

И възпали в душата му пожелание погледът на Жената, която не бе още видял гола.

А Ева умееше да се смее и да прегръща – и Адам простря към нея треперливи ръце.

...Но скърбеше Ева по ласките на Сатанаила, та не намери никъде утеха. Защото Сатанаил я гледеше дълбоко и тя виждаше цялата си душа, отразена в пламъка на неговите очи.

И плачеше Ева – и всуе търсеше разтуха при Адама. Но ето, Адам я позна – и роди Ева от него син. И нарече го *Евел*, което значи *Ридание*. Защото в ридания го зачена и в ридания го роди.

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7506>]